

Lieta C-322/19

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar Tiesas
Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2019. gada 23. aprīlis

Iesniedzējtiesa:

High Court (Īrija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2019. gada 25. marts

Prasītāji:

KS

MHK

Atbildētāji:

The International Protection Appeals Tribunal (Starptautiskās aizsardzības lietu apelācijas tiesa),

The Minister for Justice and Equality (Tieslietu un līdztiesības ministrs),

Īrija un *Attorney General* (Ģenerālprokurors)

Tiesvedības pamatlietas priekšmets

Pārbaudes tiesā procedūra, ar kuru tiek apstrīdēti *The International Protection Appeals Tribunal* (Starptautiskās aizsardzības lietu apelācijas tiesa; turpmāk tekstā – “IPAT”) lēmumi, ar kuriem noraidītas prasītāju apelācijas sūdzības par *Department of Justice and Equality* (Tieslietu un līdztiesības ministrija) lēmumiem, ar kuriem viņiem ir atteikts piešķirt atļauju iesaistīties darba tirgū.

Prejudiciālie jautājumi

- a) Vai, interpretējot ES tiesību aktu, kurš tiek piemērots konkrētā dalībvalstī, var ņemt vērā citu [ES] tiesību aktu, kurš ir pieņemts vienlaicīgi ar iepriekš minēto tiesību aktu, bet kurš šajā dalībvalstī netiek piemērots?
- b) Vai Uzņemšanas nosacījumu direktīvas (pārstrādāta redakcija) 2013/33/ES 15. pants ir piemērojams personai, attiecībā uz kuru ir pieņemts lēmums par pārsūtīšanu saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 604/2013 (Dublinas III regula)?
- c) Vai dalībvalsts, īstenojot Uzņemšanas nosacījumu direktīvas (pārstrādāta redakcija) 2013/33/ES 15. pantu, ir tiesīga pieņemt vispārējus noteikumus, kas jebkādu pārsūtīšanas lēmuma pieņemšanas laikā vai pēc tam pieļautu kavēšanos faktiski attiecina uz pieteikuma iesniedzējiem, uz kuriem attiecas pārsūtīšana saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 604/2013 (Dublinas III regula)?
- d) Ja pieteikuma iesniedzējs atstāj dalībvalsti, nepieprasīdams starptautisku aizsardzību, un dodas uz citu dalībvalsti, kurā viņš vai viņa iesniedz starptautiskās aizsardzības pieteikumu un saņem saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 604/2013 (Dublinas III regula) pieņemtu lēmumu, ar ko viņš vai viņa tiek pārsūtīts atpakaļ uz pirmo dalībvalsti, vai no tā izrietošā kavēšanās aizsardzības pieteikuma izskatīšanā var tikt attiecināta uz pieteikuma iesniedzēju Uzņemšanas nosacījumu direktīvas (pārstrādāta redakcija) 2013/33/ES 15. panta izpratnē?
- e) Ja uz pieteikuma iesniedzēju attiecas pārsūtīšana uz citu dalībvalsti saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 604/2013 (Dublinas III regula), bet šī pārvietošana tiek atlikta, jo pieteikuma iesniedzējs ir uzsācis pārbaudes procedūru tiesā, kuras rezultātā tiesa ir uzdevusi apturēt pārsūtīšanu, vai šāda kavēšanās starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanā var tikt attiecināta uz pieteikuma iesniedzēju Uzņemšanas nosacījumu direktīvas (pārstrādāta redakcija) 2013/33/ES 15. panta izpratnē vai nu vispārīgi, vai it īpaši, ja šajā procedūrā var konstatēt, ka pārbaude tiesā ir acīmredzami vai citādāk nepamatota vai ir uzskatāma par procesa ļaunprātīgu izmantošanu?

Minētās Eiropas Savienības tiesību normas

LESD 78. pants.

Padomes Direktīva 2005/85/EK (2005. gada 1. decembris) par minimāliem standartiem attiecībā uz dalībvalstu procedūrām, ar kurām piešķir un atņem bēgļa statusu (OV 2005 L 326).

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013 L 180; turpmāk tekstā – “Procedūru direktīva (pārstrādāta redakcija)”). Šīs direktīvas 31. panta 3. punktā ir noteikts, ka sešu mēnešu termiņš pieteikuma izskatīšanai sākas tikai no brīža, kad pieteikuma iesniedzējs atrodas “[atbildīgās] dalībvalsts teritorijā un kompetentā iestāde par viņu ir uzņēmusies atbildību”. Šī direktīva neattiecas uz Īriju, bet tā tika pieņemta tajā pašā dienā, kad tika pieņemta Direktīva 2013/33/ES, un tiek uzskatīts, ka tā esot jāņem vērā otrās no minētajām direktīvām interpretācijā.

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/33/ES (2013. gada 26. jūnijs), ar ko nosaka standartus starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēju uzņemšanai (OV 2013 L 180; turpmāk tekstā – “Uzņemšanas nosacījumu direktīva (pārstrādāta redakcija)”). No vienas puses, 2. pantā un 8. apsvēruma ir paredzēta plaša darbības joma, kas attiecas uz visiem pieteikuma iesniedzējiem. 2. panta b) apakšpunktā pieteikuma iesniedzējs ir definēts kā “trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas sagatavojis starptautiskās aizsardzības pieteikumu, par kuru vēl nav pieņemts galīgais lēmums”. No otras puses, 35. apsvērumā ir minētas atsauces uz tiesībām uz cilvēka cieņu un dažādiem Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) pantiem, bet tajā nav atsauces uz Hartas 15. pantu par tiesībām strādāt. Direktīvas 15. pantā ir paredzētas tiesības strādāt pēc deviņu mēnešu perioda beigām, ja vien pieteikuma iesniedzēja vainas dēļ nav radusies kavēšanās. Tas ir plašs kritērijs, salīdzinot ar Procedūras direktīvas (pārstrādātā redakcija) 31. panta 3. punkta formulējumu, kurā ir noteikts, ka kavēšanos var “*nepārprotami*” saistīt ar to, ka pieteikuma iesniedzējs “*nav ievērojis*” savu pienākumu.

Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm (OV 2013 L 180; turpmāk tekstā – “Dublinas III regula”).

Atbilstošās valsts tiesību normas

Attiecīgie valsts tiesību akti, ar kuriem īsteno Uzņemšanas nosacījumu direktīvu (pārstrādāta redakcija), ir 2018. gada Eiropas Kopienu (uzņemšanas nosacījumu) noteikumi (turpmāk tekstā – “2018. gada noteikumi”). Pamatlietā ir apstrīdēti trīs no šiem noteikumiem, proti:

i) 2. panta 2. punkts, kurā noteikts, ka, pieņemot pārsūtīšanas lēmumu, persona, uz kuru attiecas šāds lēmums, šo noteikumu izpratnē vairs nav “pieteikuma iesniedzējs”. Ar 2. panta 2. punkta a) apakšpunktu personas, kurām ir nosūtīts paziņojums par pārsūtīšanas lēmumu, tiek izslēgtas no kategorijas “pieteikuma iesniedzējs”, bet 2. panta 2. punkta b) apakšpunktā ir noteikta kategorija “saņēmējs, kas nav pieteikuma iesniedzējs”. Termins “pieteikuma

iesniedzējs” ir definēts 2. panta 1. punktā kā persona, kas ir iesniegusi starptautiskās aizsardzības pieteikumu vai kuras vārdā ir iesniegts šāds pieteikums un kura joprojām nav pārstājusi būt pieteikuma iesniedzējs. Saskaņā ar 2. panta 3. punktu, ja persona, attiecībā uz kuru ir pieņemts pārsūtīšanas lēmums, iesniedz apelāciju *IPAT*, viņš vai viņa tiek uzskatīts par saņēmēju, bet ne par pieteikuma iesniedzēju.

ii) 11. panta 2. punkts, kurā noteikts, ka, “ja vien tas nav paredzēts saskaņā ar jebkuru citu tiesību aktu vai judikatūru, saņēmējs, kas nav pieteikuma iesniedzējs, nevar ne meklēt darbu, nedz stāties vai būt darba attiecībās un nevar strādāt kā pašnodarbināta persona”.

iii) 11. panta 12. punkts, kurā noteikts, ka 2006. līdz 2014. gada *Employment Permits Acts* (Nodarbinātības atļauju likumi) neattiecas uz pieteikuma iesniedzējiem vai saņēmējiem, proti, personām, kuras tiek pārsūtītas Dublinas sistēmas ietvaros.

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un procesa izklāsts

- 1 2010. gadā pirmais prasītājs K.S. no Pakistānas iecēloja Apvienotajā Karalistē. Tur viņš nepieprasīja starptautisko aizsardzību. 2015. gadā viņš devās uz Īriju un 2015. gada 11. maijā šajā valstī viņš iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu. Saskaņā ar Dublinas sistēmu *Refugee Applications Commissioner* (Bēgļu patvēruma pieteikumu komisārs, Īrija) 2016. gada 9. martā nolēma nodot lūgumu Apvienotajai Karalistei. To 2016. gada 17. augustā apstiprināja *Refugee Appeals Tribunal* (apelācijas instance lēmumiem, ko ir pieņēmusi Īrijas iestāde, kura ir atbildīga par patvēruma pieteikumu izskatīšanu, Īrija). K.S. uzsāka pārbaudes tiesā procedūru *High Court* (Augstā tiesa, Īrija), apstrīdot šo lēmumu. Tā kā šis process vēl turpinās, un pārsūtīšana ir apturēta.
- 2 K.S. vērsās *Department of Justice and Equality* (Tieslietu un līdztiesības ministrija, Īrija) ar lūgumu saņemt atļauju iesaistīties darba tirgū saskaņā ar 2018. gada noteikumu 11. panta 3. punktu. Tas tika noraidīts, pamatojoties uz to, ka 2018. gada noteikumos ir paredzēts, ka tādas personas kā pieteikuma iesniedzējs, uz kurām attiecas pārsūtīšana saskaņā ar Dublinas sistēmu, nav tiesīgas iesaistīties darba tirgū. Viņa lūgums pārskatīt lēmumu 2018. gada 19. jūlijā tika noraidīts. Pēc tam viņš pārsūdzēja šo nelabvēlīgo lēmumu *International Protection Appeals Tribunal* (Starptautiskās aizsardzības lietu apelācijas tiesa) (*IPAT*) (Īrija), kura 2018. gada 11. septembrī apelācijas sūdzību noraidīja. K.S. lūdza *High Court* pārskatīt šo lēmumu, un 2018. gada 24. septembrī viņa lūgums uzsākt šo procedūru tika apmierināts.
- 3 2009. gadā otrais prasītājs M.H.K. iecēloja Apvienotajā Karalistē no Bangladešas. Viņa atļauja uzturēties Apvienotajā Karalistē beidzās, un 2014. gadā viņš devās uz Īriju, kur 2015. gada 16. februārī viņš iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu. 2015. gada 25. novembrī viņam tika paziņots par lēmumu nodot pieteikumu Apvienotajai Karalistei saskaņā ar Dublinas III regulu. Viņš

pārsūdzēja šo lēmumu *Refugee Appeals Tribunal*, kura 2016. gada 30. martā noraidīja šo apelācijas sūdzību. 2016. gada 18. aprīlī viņš uzsāka pārbaudes tiesā procedūru *High Court* (Augstā tiesa, Īrija), apstrīdot šo lēmumu. Šis process vēl turpinās, un līdz ar to pārsūtīšana ir apturēta.

- 4 M.H.K. vērsās ar lūgumu saņemt atļauju iesaistīties darba tirgū saskaņā ar 2018. gada noteikumu 11. panta 3. punktu; šo lūgumu 2018. gada 16. augustā *Department of Justice and Equality* noraidīja. Pēc tam 2018. gada 29. augustā M.H.K. lūdza šo lēmumu pārskatīt; 2018. gada 5. septembrī šis lūgums tika noraidīts. 2018. gada 18. septembrī viņš iesniedza apelācijas sūdzību *International Protection Appeals Tribunal*, kas 2018. gada 17. oktobrī apelācijas sūdzību noraidīja. M.H.K. lūdza *High Court* pārskatīt šo lēmumu, un 2018. gada 12. novembrī viņa lūgums uzsākt šo procedūru tika apmierināts.
- 5 Pamatlietā abi prasītāji pēc būtības lūdz atcelt atteikumus iesaistīties darba tirgū; nospriest, ka 2018. gada noteikumu 2. panta 2. punkts un 11. panta 2. un 12. punkts ir pretrunā Uzņemšanas nosacījumu direktīvai (pārstrādāta redakcija), un uzdot segt zaudējumus.

Pamatlietas dalībnieku galvenie argumenti

- 6 Prasītāji apgalvo, ka attiecīgie valsts noteikumi, saskaņā ar kuriem personai, attiecībā uz kuru ir pieņemts pārsūtīšanas lēmums saskaņā ar Dublinas III regulu, nav tiesību iesaistīties darba tirgū, esot pretrunā Uzņemšanas nosacījumu direktīvai (pārstrādāta redakcija). Viņi apgalvo, ka šīs direktīvas 15. pants, kurā ir paredzētas tiesības strādāt pēc deviņiem mēnešiem, ja vien kavēšanās nav radusies pieteikuma iesniedzēju vainas dēļ, attiecoties uz personu, par kuru ir pieņemts pārsūtīšanas lēmums saskaņā ar Dublinas III regulu, tādēļ, ka šīs direktīvas 2. panta b) punktā ietvertajam jēdzienam “pieteikuma iesniedzējs” ir plaša definīcija. Viņi arī atsaucas uz 2012. gada 27. septembra spriedumu lietā *Cimade/Ministre de l'Interieur, de l'Outre-mer, des Collectivites territoriales et de l'Immigration*, kurā Tiesa lietā, kas attiecās uz iepriekšējo Uzņemšanas nosacījumu direktīvu (Direktīva 2003/9/EK), ir nospriedusi, ka pieteikuma iesniedzējiem, uz kuriem attiecas Dublinas sistēma, piemēro minimālos uzņemšanas nosacījumus.
- 7 Atbildētāji apgalvo, ka Uzņemšanas nosacījumu direktīvas (pārstrādāta redakcija) 15. pants neattiecoties uz personu, attiecībā uz kuru ir pieņemts pārsūtīšanas lēmums saskaņā ar Dublinas III regulu, noteikuma formulējuma un *travaux préparatoires* dēļ, un ka šai direktīvai nekad nav bijis mērķis nodrošināt šādu aizsardzību. Turklāt tie apgalvo, ka Tiesas spriedums lietā *Cimine* esot tikai par to, ka uz Dublinas sistēmas pieteikuma iesniedzējiem būtu jāattiecinā uzņemšanas *materiālie* nosacījumi, nevis vispārējie uzņemšanas nosacījumi.
- 8 Prasītāji apgalvo, ka, īstenojot Uzņemšanas nosacījumu direktīvas (pārstrādāta redakcija) 15. pantu, dalībvalstij neesot tiesību pieņemt tādu vispārēju regulējumu, ar kuru jebkāda kavēšanās pārsūtīšanas lēmuma pieņemšanas laikā vai pēc tam

tiek attiecināta uz pieteikuma iesniedzējiem, kuri ir jāpārsūta saskaņā ar Dublinas III regulu. Atbildētāji apgalvo, ka dalībvalsts ir tiesīga pieņemt šādu vispārēju regulējumu.

- 9 Prasītāji apgalvo, ka ceturtajā jautājumā minētajos apstākļos kavēšanās aizsardzības pieteikuma izskatīšanā nevarot tikt attiecināta uz pieteikuma iesniedzēju Uzņemšanas nosacījumu direktīvas (pārstrādātā redakcija) 15. panta izpratnē. Viņi apgalvo, ka tas netieši izrietot no sprieduma lietā *Cimade*, un atsaucas uz direktīvas 8. apsvērumu. Tāpat prasītāji apgalvo, ka kavēšanās, kas radusies saistībā ar pārbaudes tiesā procedūru, kā minēts piektajā jautājumā, nevarot tikt attiecināta uz pieteikuma iesniedzēju Uzņemšanas nosacījumu direktīvas (pārstrādātā redakcija) 15. panta izpratnē, jo, lūdzot tiesai veikt pārbaudi, pieteikuma iesniedzējs izmanto savas tiesības uz piekļuvi tiesai. Atbildētāji apgalvo, ka šādu kavēšanos var attiecināt uz pieteikuma iesniedzēju.
- 10 Saistībā ar jautājumu, vai nolūkā interpretēt kādu dalībvalstī piemērojamu ES tiesību aktu drīkst ņemt vērā tādu ES tiesību aktu, kas šajā valstī netiek piemērots, prasītāji uzskata, ka pārstrādātā direktīva, kura [Īrijā] netiek piemērota, būtu jāņem vērā tiktāl, cik tā ir deklaratīva vai kodificējoša. Atbildētāji apgalvo, ka atbilde uz šo jautājumu ir apstiprinoša, un tas, ka Īrija ir izvēlējusies nepiedalīties Procedūras direktīvā (pārstrādātā redakcija), nav būtisks, jo direktīvas ir Eiropas mēroga pasākumi un tās nevar interpretēt atšķirīgi dažādās dalībvalstīs.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 11 Vispirms iesniedzējtiesa uzskata, ka, gadījumā, ja ar Uzņemšanas nosacījumu direktīvu (pārstrādātā redakcija) pieteikuma iesniedzējiem netiek piešķirtas tiesības strādāt, viņi nevarot atsaukties uz Hartu, jo [tādā gadījumā] Īrija, izvērtējot lūgumu iesaistīties darba tirgū, neīsteno ES tiesību aktus, un tādēļ Harta nav piemērojama. Pat ja tā būtu piemērojama, ar Hartas 15. pantu netiek piešķirtas tiesības trešo valstu valstspiederīgajiem, tāpēc šīs lietas pamatjautājums ir, vai šīs tiesības šiem prasītājiem tiek piešķirtas saskaņā ar direktīvu.
- 12 Attiecībā uz pirmo jautājumu iesniedzējtiesa uzskata, ka gadījumā, ja [attiecīgajā dalībvalstī] nepiemērojamam regulējam konkrētos apstākļos ir nozīme, interpretējot piemērojamu regulējumu, tad šādam regulējumam arī ir nozīme, interpretējot tādu valsts tiesību aktu, ar kuru [attiecīgajā dalībvalstī] ir transponēts piemērojamais regulējums. Tā uzskata, ka, ciktāl direktīvā vienkārši ir atspoguļots Eiropas likumdevēja nodoms, nav nozīmes tam, vai kāda atsevišķa valsts ir izvēlējusies pievienoties konkrētajai direktīvu vai nē. Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai tā var ņemt vērā patvēruma Procedūru direktīvu (pārstrādātā redakcija), kas neattiecas uz Īriju, interpretējot Uzņemšanas nosacījumu direktīvu (pārstrādātā redakcija). Ja tiesa to var darīt, tas zināmā mērā sakrīt ar atbildētāju izvirzīto argumentu.
- 13 Attiecībā uz otro jautājumu iesniedzējtiesa uzskata, ka Uzņemšanas nosacījumu direktīvas (pārstrādātā redakcija) 15. panta noteikumi balstās uz pieņēmumu, ka

kompetentā iestāde ir pieļāvusi kavēšanos, nepieņemdamā lēmumu deviņu mēnešu laikā. Ir nepieciešams, lai kompetentai iestādei būtu bijis iespējams pieņemt šādu lēmumu. Dublinas sistēmas kontekstā tā tas nav līdz pat brīdim, kad pieteikuma iesniedzēja faktiski tiek pārsūtīts. Turklāt iesniedzējtiesas ieskatos *Cimade* doktrīnu nevajadzētu nepamatoti paplašināt, ņemot vērā tiesību piešķiršanas “pievilkšanas spēku” un tādējādi *a fortiori* tādu personu iesaistīšanos darba tirgū, kuru vienīgais pamats, lai atrastos Savienības teritorijā, ir aizsardzības prasījuma sagatavošana. Turklāt iesniedzējtiesas uzskata, ka Dublinas sistēmas kontekstā pastāv būtisks jautājums attiecībā uz tiesību ļaunprātīgu izmantošanu, jo persona, uz kuru attiecas Dublinas pārsūtīšanas lēmums, pēc definīcijas ir persona, kura vismaz zināmā mērā ir ļaunprātīgi izmantojusi Eiropas Kopējā patvēruma sistēmā paredzēto procedūru. Šis jautājums ir būtisks tādēļ, ka gadījumā, ja 15. pants uz šiem prasījumiem neattiecas, tad viņu prasību nevar apmierināt.

- 14 Uz trešo jautājumu iesniedzējtiesa piedāvātā atbildēt, ka pieteikuma iesniedzējs, kurš nepieprasa patvērumu pirmajā dalībvalstī, kuras teritorijā viņš nonāk, un kurš pēc tam atstāj šo dalībvalsti un iesniedz pieteikumu citā dalībvalstī, ir pilnībā atbildīgs par nepieciešamību izmantot Dublinas sistēmā paredzētās procedūras, un tāpēc dalībvalstij ir tiesības pieņemt vispārēju regulējumu, ar kuru izrietošā kavēšanās tiek attiecināta uz šo pieteikuma iesniedzēju. Šādi rīkojoties, netiekot pārkāpts spriedums lietā *Cimade*, jo pieteikuma iesniedzēja vainas izraisīta kavēšanās jēdziens Uzņemšanas nosacījumu direktīvā (pārstrādāta redakcija) nav vispārējs jautājums, bet tas attiecas tikai uz 9. panta 1. punktu (aizturēšana) un 15. panta 1. punktu. Šis jautājums ir būtisks tādēļ, ka, ja atbilde uz šo jautājumu ir apstiprinoša, prasītāju prasība netiek apmierināta.
- 15 Uz ceturto jautājumu iesniedzējtiesa ierosina atbildēt, ka šādā situācijā ir jābūt iespējai šādu kavēšanos attiecināt uz pieteikuma iesniedzēju, jo pieteikuma iesniedzējs, pretēji sistēmai, ko paredz ES tiesību aktu regulāra un pareizas piemērošana, nav lūdzis aizsardzību pirmajā dalībvalstī un ir brīvprātīgi devies uz citu dalībvalsti, kur viņš ir iesniedzis pieteikumu, kas arī ir izraisījis attiecīgo kavēšanos. Šis jautājums ir būtisks tādēļ, ka, ja atbilde uz jautājumu ir apstiprinoša, prasītāju prasība netiek apmierināta.
- 16 Uz piekto jautājumu iesniedzējtiesa piedāvātā atbildēt, ka pārbaudes tiesā procedūras uzsākšana, lai gan tā ir likumīga, tomēr ir pieteikuma iesniedzēja brīvprātīga rīcība, un tādēļ jebkāda izrietoša kavēšanās ir uzskatāma par pieteikuma iesniedzēja izraisītu. Tas tā vēl jo vairāk ir gadījumā, ja pārbaude tiesā ir ļaunprātīga vai nepamatota. Šis jautājums ir būtisks tādēļ, ka gadījumā, ja atbilde ir apstiprinoša, prasītāju prasība netiek apmierināta. Ja atbilde ir tāda, ka kavēšanās, kuras cēlonis ir pārbaude tiesā, ir attiecināma uz pieteikuma iesniedzēju vienīgi gadījumā, ja procedūra ir nepamatota vai ļaunprātīga, pamatlietas izskatīšana tiks atlikta līdz brīdim, kad šis jautājums tiks atrisināts prasītāju uzsāktajās sākotnējās tiesvedībās.

Pieteikums par paātrināto tiesvedību

- 17 Iesniedzējtiesa lūdz šo lūgumu izskatīt paātrinātā tiesvedībā saskaņā ar Tiesas Reglamenta 105. pantu. Šajā ziņā tā atsaucas uz Tiesas priekšsēdētāja 2008. gada 17. aprīļa rīkojumu lietā C-127/08 *Metock u.c./Minister for Justice, Equality and Law Reform* un 2011. gada 9. septembra spriedumu lietā C-256/11 *Dereci u.c./Bundesministerium für Inneres*. Iesniedzējtiesa uzskata, ka prasītāji un citi, kuru ir vērsušies *High Court* ar līdzīgām problēmām, pašlaik ir neskaidrā stāvoklī attiecībā uz viņu tiesībām iesaistīties darba tirgū. Tāpēc Tiesas ātra atbilde varētu izbeigt šo nenoteiktību.

DARBA VERSIJA